

Ὁ Ἕλληνας ἰατρός Ἱπποκράτης Καλλιᾶς. Τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενον εἰκονογραφικὸν περιοδικὸν „L'encyclopédie contemporaine“ ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὴν εἰκόνα τοῦ διασήμου Ἑλληνικοῦ ἰατροῦ Ἱπποκράτους Καλλιᾶ, ἐξαδέλφου τοῦ καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς ἐν τῇ αὐτοκρατ. ἱατρικῇ σχολῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀριστείδου Βέη, μετὰ σχετικῶν ἀρθρῶν ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ D. Durand ἐξ οὗ ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς: „Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀξιολόγων μελετῶν, ἃς προῦκλυσεν τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος συνελθὸν ἐν τῇ μεγάλῃ ἀμφιθεάτρῳ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς συνέδριον πρὸς σπουδὴν τῆς φυματώδους περιπνευμονίας, καταφαίνεται ὅτι ἐγένοντο ἤδη αἱ μᾶλλον ἀξιώσαντο προσπαθεῖν, εἴτε πρὸς ἐξακριβίωσιν τῶν αἰτίων καὶ τῆς φύσεως τῆς φοβερᾶς ταύτης νόσου εἴτε πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς διὰ παντοειδῶν θεραπευτικῶν μέσων. Ὅτι ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν ἠρουνθήνθη ἀποκρῶντως εἶναι τὰ μέσα οὐ μόνον πρὸς καταπολέμησιν ἀλλὰ καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς νόσου, δηλαδὴ τὰ μέσα τὰ κωλύοντα τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῆς, ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὰ μέσα τῆς ὑγιεινῆς. Φαίνεται πράγματι τὴν σήμερον ἀρκούντως ἀποδεδειγμένον ὅτι αἱ πλείστα νόσοι ἔχουσι παρασιτικὴν τὴν γένεσιν, καθότι ἀναπτύσσονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μέρη νοσηρά, ὑγρά, ἀνήλικα, καὶ ἐν γένει πανταχοῦ, ἔνθα ὁ ἀήρ εἶνε εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν μικροοργανισμῶν ἢ μικροβίων, φερόντων ἐν ἑαυτοῖς τὰ μολυσματικὰ σπέρματα, ἅτινα πολλαπλασιάζονται μεταδίδονται διὰ τοῦ ἀέρος ἢ διὰ τοῦ ὕδατος. Ὡσαύτως εἶνε φανερόν ὅτι ἡ καταπληθικὴ γονιμότης τῶν μολυσματικῶν τούτων σπερμάτων θὰ ἐξωλόθρευεν ἐν βραχεῖ ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν δὲν ἀπῆντα, εἰς τοὺς πλείστους ὑγιεῖς οργανισμούς, τὴν δύναμιν. τῆς ζωικῆς ἀντιστάσεως, ἥτις πράγματι εἶνε τὸ ἄριστον προπύργιον ἕπερ δύναται ν' ἀνταχθῆ κατὰ τῆς προσβολῆς τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ. Ἐκ τῶν ἀπλουστάτων τούτων παρατηρήσεων καὶ συλλογισμῶν προαγόμενος ὁ δόκτωρ Ἱπποκράτης Καλλιᾶς ἀνεκοίνωσε τῇ ἱατρικῇ συνεδρίῳ, οὗ τυγχάνει μέλος, ἐμβριθῆ καὶ σοφωτάτην μελέτην, ἐπιγραφομένην: De l'Importance de l'Hygiène dans la Tuberculose (περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ὑγιεινῆς ἐν τῇ φθίσει) καὶ σκοποῦσαν τὴν ἴδρουν μεγάλης ἐταιρείας ἐπιδικακίσεως τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων τῆς ὑγιεινῆς πρὸς ἐξόντωσιν τῆς τοσοῦτο διαδεδομένης ταύτης νόσου.“ Μετὰ τινὰς ἐκτενεῖς βιογραφικὰς σημειώσεις περὶ τοῦ σταδίου καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν τοῦ Ἱπποκράτους Καλλιᾶ, ἐξετάζει ὁ ἀρθρογράφος τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἀξιολόγου διατριβῆς καὶ τοῦ μεγάλου σχεδίου, λίαν εὐφύμως ἀποφανόμενος ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἐν Παρισίοις, τῇ φαινή ἔστι τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, τιμᾶ τὸ ἡμέτερον ἔθνος καὶ τὸ μέγα τοῦ ὀνόμα.

Ἰπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις συλλόγου „Ἡ Ἀνάπλασις“ ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν σύνταξιν „σχεδίων ἐκπαιδευσεως καὶ ἀξιοπροποῦς συντηρήσεως τοῦ κατωτέρου κλήρου.“ Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ πρωτοβουλία τοῦ συλλόγου τούτου νὰ ἐπιληφθῆ ζητήματος σπουδαιωτάτου εἶνε παντὸς ἐπαίνου ὑπερέτερα, διότι κυρὸς πλέον νὰ ἐπέλθῃ ριζικὴ τις μεταβολὴ ἐν τοῖς τοῦ κλήρου, ἀλλὰ δύσκολος φαίνεται ἡμῖν ἡ ἐκτέλεσις πάντων τῶν ἐν τῷ σχεδίῳ 12 ἀρθρῶν, τοῦλάχιστον ἐκείνων, ἅπερ σχετίζονται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα. Ἡ γνώμη περὶ τετραετοῦς ἐτι ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ σχολῇ θεολογικῆς σπουδῆς εἶναι καθ' ἡμᾶς οὐκ ἄρθη καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ μέλλοντες νὰ ἱερωθῶσι δεόν νὰ βιώσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἥτις ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ μεγίστη διδασκαλός. Ὁρδοτάτη φαίνεται ἡμῖν ἡ γνώμη περὶ συμπληρώσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διότι ἐν οὐδενὶ τῶν Πανεπιστημίων ἀποτελοῦσι Σχολὴν τέσσαρες μόνον καθηγηταί, βεβαίωτον ὅμως ἐπίσης εἶναι ὅτι οὐδαμῶ οἱ καθηγηταὶ διδάσκουσι 3 ἢ 4 ὥρας ἐκάστης ἑβδομάδος, ὡς ἐν Ἑλλάδι: οὐδὲ νομίζεται ἀπαραίτητος ὅρος ἡ διδασκαλία κλάδου τινὸς τῆς θεολογίας ἐν τετραετίᾳ, διότι ἐν ἐνὶ ἢ τὸ πολὺ ἐν δυσὶν ἐξαμήνοις ὁ καθηγητὴς περαίνει τὸ μάθημά του. — Ἄριστα γνωματεύουσιν οἱ λέγοντες ὅτι ὁ κλήρος δεόν νὰ ᾖ ἕγγαμος. Γνωστὸν ὅτι τοῦ πνευματικοῦ ποιμένου τὸ ἔργον δὲν εἶναι εὐχερὲς, ἐπιτὸς δὲ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων ἀπαραίτητο εἶναι καὶ αἱ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἃς ὁ εἰς τὰς οἰκογενεῖας εἰσερχόμενος ἱερεὺς οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν δύναται νὰ μανθάνῃ ἢ ἐὰν ἔχῃ ἴδιαν

οἰκογένειαν. Ὁ ἀγαμὸς ἱερεὺς δὲν δύναται νὰ εἰσερχῆται ἄνευ συστολῆς εἰς τῆς οἰκογενεῖας τὰ μυστήρια. Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἐγγάμου καὶ ἀγάμου κλήρου βλέπει τις καὶ παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐτι καταφανεστέρα εἶναι αὕτη ἐν ταῖς δυσὶν ἄλλαις ἐκκλησίαις, τῇ παπικῇ καὶ τῇ διαμαρτυρομένη. Ἄπορον ὅμως πῶς οὐδεὶς ἐκ τῶν διαπρεπόντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ παλιῦστορος καὶ πολυγλώττου Προέδρου ἐξακρουμένου, δὲν ἐνόμισαν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ τὴν προσθήκην 13ου ἀρθροῦ ἀναγκαιοτάτου καθ' ἡμᾶς, ὅτι οἱ μέλλοντες νὰ ἱερωθῶσι δεόν νὰ γινώσκωσι καὶ γλώσσῃν τινὰ τῶν νεωτέρων τῶν ἐχουσῶν φιλολογίαν. Πῶς ἄλλως θὰ δύνανται οἱ ἱερεῖς νὰ ἐγκυπτῶσιν εἰς μελέτας ἐπιστημονικὰς; διότι οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι συστηματικὴ θεολογικὴ φιλολογία παρ' ἡμῖν, σχεδὸν εἰπεῖν, δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅτι οἱ φοιτηταὶ στεροῦνται τῶν στοιχειωδῶστων τῆς ἐπιστήμης συγγραμμάτων καὶ τούτου ἕνεκα ὀφείλουσι νὰ γράφωσιν ἀκριβῶς οὐχὶ τὰ διδασκόμενα ἀλλὰ τὰ λέξιν πρὸς λέξιν ὑπὸ τῶν καθηγητῶν ὑπαγορευόμενα. Οὐχ ἤττον, ἐπαναλαμβάνομεν, θεάρεστον ἔπραξεν ὁ Σύλλογος ἔργον ἐπιληφθεὶς τοιοῦτου ζητήματος διότι, ὡς ἐν τῇ 12 § παρατηρεῖ, „ὁ μεμορφωμένος κλήρος εἶνε ὁ μέγιστος παράγων τῆς ἐθνικῆς παντὸς ἔθνους ἀναπάσεως καὶ ἡ βάσις πάσης ἄλλης προόδου, πολιτικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς ἢ ὑλικῆς.“

Τὸ περιοδικὸν τῆς βασιλείσης τοῦ Βελγίου. Ἡ βασίλισσα τοῦ Βελγίου Marie Henriette καὶ ἡ νεωτάτη αὐτῆς θυγάτηρ ἡ πριγκίπισσα Κλεμεντίνη, ἀδελφὴ τῆς πριγκίπισσας διαδόχου τῆς Αὐστρίας, εἰσῆλθον εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν σταδιοδρομίαν. Ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους ἤρξατο ἐκδιδόμενον γαλλιστὶ ὑπὸ τῆς βασιλείσης τοῦ Βελγίου μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον „La jeune fille“ πρὸς διδασκαλίαν τῶν δεσποινίδων ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ οἰκονομικῇ. Τὰ οἰκονομικὰ ἀρθρα γράφονται ὑπὸ τῆς βασιλείσης αὐτῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον „Madame Reyer“ τὰ περὶ καλλιτεχνίας καὶ φιλολογίας ἀρθρα γράφει ἡ πριγκίπισσα Κλεμεντίνη ὑπὸ τὸ ὄνομα „Marthe d'Orey“. Ἐνωεῖται ὅτι περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν δεσποινίδων δὲν δύναται νὰ στερηθῆται ποιητικῶν παραρτήματος· διὰ τοῦτο προσελήφθη ὡς συνεργάτις καὶ ἡ ποιήτρια Carmen Sylva (ἡ βασίλισσα τῆς Ῥωμανίας Ἐλισάβετ), ἥτις ὑπέσχετο νὰ ἀποστέλλῃ ἀνὰ ἕν ποιήματα δι' ἕκαστον ἀριθμὸν. Λέγεται ὅτι καὶ ἡ ἀρχιδούκισσα Μαρία Βαλερία, ἥς τὴν εἰκόνα καὶ τὴν τοῦ μνηστήρος αὐτῆς ἐδημοσίευσάμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Κλειῶς, μέλλει ὡσαύτως νὰ προσέλθῃ ὡς συνεργάτις τοῦ ἐν λόγῳ βασιλικῶν περιοδικῶν.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Ὁξφόρδης „Bodleiana“ ἀριθμεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡμῖσι ἑκατομμύριον τόμων, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν καθ' ἔτος προσκτωμένων ὑπ' αὐτῆς νέων βιβλίων εἶνε ἄπειρος. Ἐτι μεγαλειότεραι ἢ τῆς Ὁξφόρδης βιβλιοθήκαι εἶναι μόναι ἡ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, ἢ ἐν Παρισίοις ἐθνικὴ βιβλιοθήκη, ἢ βασιλικὴ βιβλιοθήκη ἐν Βερολίῳ, ἢ αὐτοκρατορικὴ βιβλιοθήκη τῆς Πετρουπόλεως καὶ ἢ ἐν Μονάχῳ βιβλιοθήκη τῆς αὐτῆς καὶ τοῦ κράτους.

Βραβεῖον 12,500 φράγκων προσέτεθη ὑπὸ τῆς ἀλευτικῆς ἐταιρείας τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ κατετέθη ἤδη ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ Ῥωσικῇ τραπέζῃ διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν τοῦ ζητήματος: „Τίνι τρόπῳ δύναται νὰ προληφθῆ ἢ ἐξ ἰθῦων δηλητηριασις καὶ πῶς οἱ ἐκ τῆς γεύσεως δηλητηριωδῶν ἰχθύων νοσοῦντες θύναται νὰ ἰαθῶσιν.“ Ὁ διαγωνισμὸς εἶνε διεθνῆς οὕτως ὥστε πᾶς ξένος δύναται νὰ λάβῃ μέρος. Αἱ διατριβαὶ θύναται νὰ γράφωσι Ῥωσιστὶ, γερμανιστὶ, γαλλιστὶ, ἀγγλιστὶ ἢ λατινιστὶ καὶ ὀφείλουσι ν' ἀποσταλῶσι μέχρι 1 ἰανουαρίου 1893 πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν διοικητὴν τῆς χώρας. Τὰ ἑξῆς ζητήματα πρέπει κυρίως νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει 1) ἀκριβῆς γνώσις τῆς φύσεως τοῦ δηλητηρίου τῶν ἰχθύων διὰ φυσικῆς καὶ χημικῆς ἀναλύσεως. 2) πειράματα ἐπὶ ζῴων ὅπως καταδειχθῆ ἢ ἐπίδρασις τοῦ δηλητηρίου τούτου ἐπὶ τῆς καρδίας, τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. 3) Εὐρεσις ἀντιφάρμακου διὰ τὰς τοιαύτας δηλητηριάσεις.